

Dictamen núm. 13/2005, del Consell Econòmic i Social de les Illes Balears, sobre l'Avantprojecte de llei integral de la joventut.

Dictamen núm. 13/2005, del Consell Econòmic i Social, sobre l'Avantprojecte de Llei integral de la joventut.

Atès el que disposa l'article 2, núm. 1, lletra a) , incís primer, de la Llei 10/2000, de 30 de novembre, del Consell Econòmic i Social de les Illes Balears i l'article 4, lletra a), incís primer, del Decret 128/2001, de 9 de novembre, pel qual se n'aprova el Reglament d'organització i funcionament, el Consell Econòmic i Social emet el següent

DICTAMEN

I. Antecedents

Primer. El dia 7 de desembre de 2005 té entrada en el Registre del CES la sol·licitud de dictamen, amb caràcter d'urgència, de la conselleria de Presidència i esports, sobre l'Avantprojecte de Llei integral de la joventut. Juntament amb la sol·licitud i l'Avantprojecte de Llei, es trameten els documents següents:

- Resolució de la consellera de Presidència i Esports d'inici de l'expedient de 16 de maig de 2005.
- Notificació a la Conselleria de Relacions Institucionals de l'inici de l'elaboració de l'Avantprojecte de Llei (de 27 de juliol de 2005)
- Memòria justificativa de l'oportunitat i estudi econòmic de l'Avantprojecte (de 15 de setembre de 2005)
- Remissió de l'esborrany inicial de l'Avantprojecte al Consell de la Joventut de les Illes Balears.

- Resolució de la consellera de presidència i esports per la qual es sotmet l'esborrany inicial de l'Avantprojecte a exposició pública mitjançant la seva publicació en el BOIB (de 18 d'octubre de 2005) i publicació de dita resolució al BOIB (de 20 d'octubre)
- Esborrany inicial de l'Avantprojecte de llei integral de la joventut.
- Remissió de l'esborrany inicial a totes les conselleries i a l'Advocacia; per al·legacions (de 18 d'octubre de 2005)
- Remissió de l'esborrany inicial a la FELIB i a AMIB (de 25 d'octubre de 2005)
- Remissió de l'esborrany inicial als tres consells insulars.
- Al·legacions presentades: d'entitats representatives dels municipis de les Illes Balears (AMIB i FELIB), de les conselleries (d'Hisenda; de Salut i Consum; de Treball i Formació; d'Obres Públiques, Habitatge i Transports; de la Vicepresidència i conselleria de Relacions Institucionals), dels consells insulars i ajuntaments (Consell Insular de Mallorca; Consell Insular de Menorca; Ajuntament de Ferreries) i d'altres entitats (Consell de Joventut de les Illes Balears; Coordinadora de la Federació Balear de persones amb discapacitat; Noves Generacions; Fundació Esplai; Moviment Escolta i Guiatge de Mallorca; Centre d'Estudis d'Esplai i Asociación Baleares Vida).
- Sol·licitud del Consell de la Joventut de les Illes Balears (CJIB) perquè s'ampliï el termini inicialment determinat per presentar esmenes (de 28 d'octubre de 2005) i resolució de la consellera de Presidència i Esports que denega de forma motivada aquesta ampliació de termini (de 3 de novembre de 2005)
- Sol·licitud del CJIB de paralització de la tramitació de l'Avantprojecte de llei fins que s'hagin transferit les competències de joventut als consells insulars (de 7 de novembre de 2005) i resolució de la consellera de Presidència i Esports que denega de forma motivada dita paralització (de 21 de novembre de 2005).
- Informe sobre les al·legacions rebudes (de 1 de desembre de 2005).

- Esborrany definitiu de l'Avantprojecte de Llei integral de la Joventut.
- Índex de Documentació.
- Sol·licitud del secretari general de la conselleria de Presidència i Esports al secretari general de la conselleria de Treball i Formació (lliurada el 2 de desembre de 2005) perquè remeti l'expedient al Consell Econòmic i Social als efectes que emeti informe.

Segon. El mateix 7 de desembre, es comunica l'entrada de la sol·licitud als consellers del CES i a membres d'organitzacions no representades en el CES. A aquests últims se'ls dóna un termini de 3 dies per fer les observacions que considerin oportunes. Respon a la tramesa "La Caixa".

Tercer. Igualment el mateix dia 7, el president, d'acord amb el que disposa l'article 43.5 del Reglament d'organització i funcionament del CES, dicta resolució d'aplicació de la tramitació d'urgència i ordena la comunicació immediata de la sol·licitud al president de la Comissió de Treball d'Àrea Social.

Quart. La Comissió de Treball d'Àrea Social es reuneix del dia 14 de desembre i aprova una proposta de dictamen, la qual s'eleva al Ple. Finalment, aquest òrgan aprova el dictamen en la sessió que té lloc el 21 de desembre de 2005.

II. Contingut de l'Avantprojecte de Llei

L'avantprojecte de Llei està format per una exposició de motius, un títol preliminar i sis títols, que conformen un text articulat de 94 articles, dues disposicions addicionals, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i quatre disposicions finals.

El Títol Preliminar està dedicat a les “Disposicions generals”, cobreix els articles 1 al 6.

El Títol I regula les “Competències de les Administracions Públiques de les Illes i de l’organització administrativa en l’àmbit autonòmic” i es divideix en tres capítols:

- Capítol I “Competències de les administracions i les seves funcions”, articles 7 al 10.
- Capítol II “Organització administrativa a l’àmbit autonòmic”, articles 11 i 12.
- Capítol III “Organització transversal en matèria de joventut i plans de joventut”, articles 13 a 18.

El Títol II es dedica a “Polítiques per a l’emancipació del joves i de les joves” i està dividit en tres capítols:

- Capítol I “Joventut i formació i educació”, articles 19 a 21.
- Capítol II “Joventut i ocupació”, articles 22 i 23.
- Capítol III “Joventut i habitatge”, articles 24 i 25.

El Títol III que regula les “Altres polítiques de promoció i integració de la joventut” es compon de quatre capítols.

- Capítol I “Hàbits saludables”, article 26.
- Capítol II “Oci, temps lliure, cultura i esport”, articles 27 a 29.
- Capítol III “Joventut i medi ambient, noves tecnologies, medi rural, família i voluntariat”, articles 30 a 35.
- Capítol IV “Mobilitat juvenil”, articles 36.

El Títol IV es denomina “Línies de promoció juvenil” i està dividit en set capítols:

- Capítol I “Serveis d’informació jove”, articles 37 a 40.
- Capítol II “Formació en el temps lliure infantil i juvenil”, articles 41 a 43.
- Capítol III “Programes i certàmens d’activitats culturals i artístiques”, article 44.
- Capítol IV “Activitats de turisme juvenil i mobilitat dels joves i de les joves”, article 45
- Capítol V “Activitats de temps lliure infantil i juvenil”, articles 46 a 49.
- Capítol VI “Instal·lacions juvenils”, articles 50 a 54.
- Capítol VII “Carnets per a joves”, articles 55 a 58.

El Títol V es denomina “Promoció de l’associacionisme i la participació juvenil”, i està dividit en dos capítols:

- Capítol I “Formes de participació juvenil” que inclou els articles 59 a 66.
- Capítol II “Recursos i finançament de les polítiques de joventut”, articles 67 a 74.

Finalment al Títol VI regula el “Règim sancionador” i està dividit en tres capítols:

- Capítol I “La inspecció”, articles 75 a 79.
- Capítol II “Les infraccions”, articles 80 a 83.
- Capítol III “Les sancions” articles 84 a 94.

III. Observacions generals¹

Per tenir una perspectiva de la joventut a les Illes Balears, hem de tenir en compte, en primer lloc, algunes dades de contingut demogràfic que ens

¹ Per elaborar aquestes observacions generals s’han tengut en compte les dades de la *Memòria del CES sobre l’economia, el treball i la societat de les Illes Balears. 2004*

informen de la composició de la població jove d'ara i de la que, en un futur no massa llunyà, tendrem a la nostra comunitat autònoma.

L'augment de població es basa, com en anys anteriors, en la importància dels fluxos immigratoris: l'any 2004 el pes de la població nascuda fora de les Balears suposà el 41,64% de la població empadronada. El 25,7% d'aquest percentatge ha nascut en una altra comunitat autònoma i el 15,9% ha nascut a l'estranger, un 0,5% més que el 2003. D'altra banda, la taxa de natalitat descendeix lleugerament (10,7 per mil l'any 2004), a pesar de la major fecunditat de les mares estrangeres. La immigració continua rejuvenint l'estructura poblacional —l'edat mitjana de la població balear és de 38,79 anys l'any 2004— i també influeix en l'augment de la població potencialment activa. No obstant això, l'índex de sobreenvelliment segueix augmentant com a conseqüència de l'increment de l'esperança de vida.

Segons el padró de l'1 de gener del 2004, a les Illes Balears el darrer any la població ha augmentat en 7.684 persones. Aquestes dades mostren que la població creix menys que en els anys anteriors. La població augmenta sobretot per l'entrada de població de fora, especialment dels fluxos immigratoris que provenen de l'estranger: a les Illes, sis de cada deu residents han nascut a les Balears; 2,5, en una altra comunitat autònoma, i 1,5, a l'estranger. Evolutivament, els nascuts a les Illes Balears i els nascuts en una altra comunitat autònoma perden pes, mentre que els nascuts a l'estranger han passat de representar el 6% (46.251) de la població l'any 1996 a representar-ne el 15,9% en la revisió del 2004 (151.541 residents) i el 17,8% en la dada provisional del 2005 (174.606 residents).

En la piràmide d'edat es destaca que la immigració influeix en el nombre d'efectius compresos en els grups d'edat dels vint als quaranta-quatre anys. Aquesta població en edat activa s'incorpora a l'estructura per edats i fa que l'edat mitjana (38,79) de la població augmenti més lentament i també que

l'índex de dependència hagi davallat set punts des del 1996 (el 1996: 49,71%; el 2004: 42,92%).

Les dades provisionals calculades per l'Institut Balear d'Estadística (IBAE) per al 2004 mostren un petit descens en la taxa de natalitat, que pot situar-se en l'11,35‰; la taxa definitiva del 2003 és de l'11,59‰ i la del 2002, de l'11,71‰. Per tant, es fa palesa una estabilització en la natalitat, tot i que les Illes Balears són una de les comunitats autònomes en què aquest indicador és més elevat.

L'edat mitjana de les mares se situa en els 32,2 anys i el nombre de nascuts de mares espanyoles l'any 2004 baixa de manera significativa. Contràriament, els naixements de mares estrangeres han augmentat, encara que de manera molt moderada. Ambdós factors —la pèrdua d'intensitat de la natalitat de les mares espanyoles i el lleuger increment de la natalitat de les dones estrangeres— determinen que els naixements de mares estrangeres l'any 2004 hagin arribat a un nou màxim percentual i que representin més del 21% del total de naixements, un punt més que el 2003.

Els naixements de mares sud-americanes representen 36% dels naixements de mares estrangeres l'any 2004 (dades provisionals), mentre que l'aportació de les mares europees als naixements s'ha estabilitzat al voltant del 30% de total de naixements. Augmenten un punt respecte del 2003 els naixements de mares marroquines (el 18,8% dels naixements de mares estrangeres), als quals segueixen en importància els naixements de mares equatorianes (el 13,6%), argentines (el 8,6%), colombianes (el 6,3%), britàniques (el 6,21%) i alemanyes (el 4,98%).

El nombre de nascuts de mare espanyola i pare estranger entre el 1996 i el 2004 quasi s'ha triplicat i en un de cada tres naixements un dels dos progenitors té la nacionalitat estrangera.

La taxa de fecunditat total o el nombre mitjà de fills per dona, segons les dades definitives del 2003, és d'1,40, superior al del conjunt d'Espanya (1,30 fills per dona) i similar a la mitjana de la Unió Europea dels Vint-i-cinc de l'any 2002 (1,46).

El 2004 continua la proporció alta de naixements de mares no casades (el 32% del nascuts, mentre que el 2003 eren el 30,7%), percentatge molt per sobre de la mitjana d'Espanya i superior també al de la Unió Europa dels Quinze (el 28% de fills nascuts de mares fadrines el 2001).

La taxa de nupcialitat (provisional) l'any 2004 és del 4,85‰, més baixa encara que el 2003 (el 5,3‰), en correspondència amb la baixada de la taxa de natalitat i l'augment dels fills nascuts de mares no casades.

Així mateix, el 2004 es destaca un increment important dels matrimonis entre persones estrangeres i persones amb nacionalitat espanyola, que representen ja el 32% dels matrimonis, mentre que l'any anterior en comprenien el 20%. Entre aquestes celebracions, les nacionalitats més freqüents són les sud-americanes (preferentment, l'argentina, la colombiana i l'equatoriana) i amb una major incidència en els matrimonis d'espanyols amb estrangeres que entre espanyoles i estrangers. No obstant això, en els darrers anys també han augmentat el nombre de matrimonis de parelles estrangeres. La combinació de les nacionalitats és heterogènia, però és més important l'increment de les celebracions entre parelles que tenen la mateixa nacionalitat.

En resum, es pot dir que els matrimonis entre espanyols tenen una evolució descendent, que els matrimonis d'espanyols o espanyoles amb estrangeres o estrangers mantenen una evolució creixent i que els matrimonis en què ambdós components són estrangers han augmentat molt notablement en els

darrers quatre anys, sobretot els matrimonis de persones amb la mateixa nacionalitat.

El 2004 es registren a les Illes Balears 7.052 defuncions (dada estimada) i una taxa bruta de mortalitat d'un 7,47‰ (provisional). Aquesta taxa reflecteix l'augment de la població empadronada, que atenua el lògic creixement a pesar de l'envelliment de la població.

En l'actualitat, la immigració encara no té influència en les dades de les defuncions, tot el contrari del que passa en el cas de la natalitat, en els matrimonis i en el conjunt de l'estructura demogràfica de les Illes. El motiu és que una gran part dels fluxos migratoris està constituïda per una població jove i, per això, la incidència que té en el model o patró de mortalitat és molt baixa.

Des del segon quinquenni dels anys noranta la diferència entre el nombre de naixements i el nombre de les defuncions ha donat un balanç vegetatiu creixent. El 1996 la taxa va ser propera a l'1,5‰, mentre que la taxa provisional del 2004 ja se situa en el 3‰. El perfil de la mortalitat a les Illes es manté més o menys estable, sense canvis. Com a conseqüència d'això, els grups de més edat de la població augmenten i es produeix simultàniament un envelliment de l'estructura de la població. No obstant això, aquest envelliment es compensa amb els fluxos immigratoris recents, que en realitat donen lloc a un rejuveniment global de la població de l'arxipèlag balear, fins al punt de situar-se com la quarta comunitat menys envellida de l'Estat, darrere de les comunitats autònomes en què coincideixen unes taxes de natalitat altes amb un fort moviment immigratori (les Canàries, Múrcia i Andalusia).

L'edat i el sexe són característiques demogràfiques que condicionen les probabilitats de morir per una determinada causa. Entre els menors de quinze anys hi ha molta varietat, però cal al·ludir a la baixa mortalitat infantil

dels darrers anys. Entre els quinze i els trenta-quatre anys es destaca la sobremortalitat masculina motivada pels accidents de trànsit, per casos de sobredosi de droga o per la sida. Aquestes defuncions són per raons clarament evitables, que es produeixen en edats en principi massa joves per afrontar la mort. En totes les projeccions de població actuals una de les hipòtesis més repetides és el creixement de la mortalitat en aquest tram d'edat.

Durant el període intercensal del 1991 al 2001 les llars a les Balears (i a Espanya) experimenten canvis en profunditat i s'accelera el que s'ha anomenat la segona transició de la família, que reflecteix el procés de creixent diversificació de les formes de convivència, mentre que la fórmula tradicional del matrimoni amb fills perd pes relatiu.

La importància de les llars unipersonals a les Illes Balears es deu en part, també a dos factors: en primer lloc, la major presència de joves adults que viuen sols com a resultat d'una emancipació més primerenca de la llar paterna o materna i també de la facilitat per accedir a un mercat de treball dinàmic, encara que precari.

Veiem que aquestes dades ens indiquen que la nostra població jove comença a tenir i tindrà un fort component immigratori i que, en molts de casos, pot haver nascut en llars d'origen mixt.

Dins la línia de coneixement de la situació de la joventut a les Illes Balears, és molt important fer un repàs de la situació educativa i dels principals problemes que presenta, ja que tenen una contemplació específica en l'avantprojecte sotmès a dictamen.

La situació educativa a les Illes Balears, quant a dades d'escolarització, presenta durant el 2004 un increment progressiu de l'alumnat de

l'ensenyament infantil, que en el curs 2003-2004 va ser de 1.615 alumnes i en el curs 2004-2005 ha estat de 1.312 alumnes. Es manté la proporció de l'alumnat de primària i de secundària obligatòria i no obligatòria, tot i que amb una lleugera reducció de l'alumnat (249 respecte del curs 2003-2004), i es dóna un increment de 344 alumnes en els cicles formatius i de 39 alumnes en els programes de garantia social.

En l'ensenyament infantil de primer cicle, a l'igual que a la resta de les comunitats autònomes, les taxes brutes d'escolaritat estan a l'entorn del 100%. En l'ensenyament secundari no obligatori les taxes brutes d'escolaritat són de les més baixes, tant al batxillerat com a la formació professional de grau mitjà i de grau superior. Mentre que en l'àmbit estatal la taxa bruta de matriculació és del 97,6%, a les Illes Balears és del 84,1%. Igualment, en els cicles formatius de grau superior (CFGS) el 10,6% de l'escolarització a les Balears contrasta amb el 23,6% de l'Estat espanyol. En l'educació secundària obligatòria (ESO) és on es presenten els problemes de promoció més significatius, a l'igual que a la resta d'Espanya i al conjunt dels països de la Unió Europea. En el primer cicle (segon d'ESO) només promociona el 78,24%, en el tercer curs promociona el 75,48% i en el quart curs, el 73,28%.

El percentatge d'alumnat estranger a les Illes Balears va ser del 10,1%, el segon més elevat de tot l'Estat, darrere de Madrid (amb el 10,2%), i molt per sobre de la mitjana nacional (el 5,7%). La major proporció d'alumnat estranger en nombres absoluts es concentra en l'educació primària (13,25%), en l'educació secundària obligatòria (11,26%) i en l'educació infantil (10,03%). L'escolarització d'aquest alumnat s'ha dut a terme fonamentalment en els centres de titularitat pública. Dels 17.193 alumnes escolaritzats, 14.061 alumnes es troben escolaritzats en els centres públics, gairebé el 81,6% del total.

D'altra banda, la realitat dels estudis universitaris a les Illes Balears s'ha caracteritzat durant els cursos analitzats, per una sèrie de característiques. Tot i haver-hi d'oscil·lacions en l'evolució del nombre d'estudiants, s'ha de constatar que el nombre d'estudiants s'ha incrementat des del 2000-2001 fins ara més del 10%. Amb tot, entre el 2003-2004 i el 2004-2005 s'ha produït una disminució del nombre d'estudiants en 89 alumnes. A aquest fet s'ha d'afegir que en els darrers cursos la Universitat Nacional d'Educació a Distància (UNED) i la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) han incrementat el nombre d'estudiants universitaris de manera significativa a la comunitat autònoma de les Illes Balears. En el cas de la UNED el nombre d'alumnes augmenta en 794, mentre que 1.088 dels gairebé 25.000 estudiants que té la UOC procedeixen de les Illes Balears.

Amb relació al conjunt de l'Estat, el sistema educatiu de les Illes Balears presenta una sèrie de característiques pròpies que condicionen en gran manera la situació estructural de l'escolarització, així com els resultats obtinguts. El percentatge de variació de l'alumnat d'ensenyaments escolars entre els cursos 1993-1994 i 2003-2004 ha estat un dels més alts de l'Estat i ha augmentat l'1,4%. El mercat de treball ofereix una forta demanda d'ocupació adreçada al jovent, fet que desincentiva la continuïtat de la formació en els joves de més de setze anys d'edat. I, com hem dit, hi ha una forta presència de l'alumnat estranger.

Amb referència a aquesta realitat social, econòmica i demogràfica, els informes que comparen la situació del sistema educatiu de les Illes Balears amb la d'altres comunitats autònomes destaquen una tendència pròpia definida per unes altes taxes d'abandonament dels estudis obligatoris, unes baixes taxes d'escolarització en l'ensenyament secundari no obligatori, una notable presència de la gestió privada i un elevat nombre d'alumnes per aula.

Alguns dels indicadors són els següents:

- La taxa d'abandonament del sistema educatiu entre els catorze i els setze anys (1999-2000) va ser del 20,2%, més de set punts superior a la taxa estatal.
- La taxa d'idoneïtat als quinze anys (1999-2000) va ser d'un 54,8%, és a dir, més de nou punts inferior a la taxa estatal. Molts alumnes de les Illes acumulen retards durant l'escolarització obligatòria i, per tant, obtenen la titulació més tard de l'edat teòrica en què ho haurien de fer. L'evolució de les taxes netes d'escolaritat² entre els anys 1993 i 2001 a les Illes Balears sempre se situa per davall les taxes estatals.
- La taxa bruta de població que assoleix els objectius de l'ensenyament obligatori o equivalent (1998-1999) és del 61,4%, quinze punts inferior a la taxa estatal.
- La taxa bruta de població que es graduà en el batxillerat (1998-1999) va ser del 37,2%, més de deu punts inferior a l'estatal. A més, la variació d'aquesta taxa entre el 1994-1995 i el 1998-1999 va ser del 4,3%, tres punts inferior a la variació estatal.

Si hi ha bastants joves que no arriben a acabar l'ensenyament secundari no obligatori és perquè abandonen abans d'assolir aquest objectiu. Sabem que molts abandonen el sistema educatiu a partir dels setze anys, tot i que s'hagin mantingut fins aquest moment escolaritzats. Però el problema més important el plantegen els adolescents que abandonen els estudis abans d'aquesta edat, sense haver completat ni tan sols l'etapa d'escolarització obligatòria³.

² La taxa neta d'escolarització és el total d'alumnes matriculats que pertany als grups d'edat que es corresponen oficialment al nivell d'ensenyament corresponent dividit pel total de la població del mateix grup.

³ Tiana, A. (2004), «La educación en el estado de las autonomías» (p. 33-62), a: Fundació Hogar del Empleado, *Informe educativo 2004. Análisis y situación de las comunidades autónomas*, Madrid, Santillana.

A pesar que segueix sent un fet demostrat que les Illes Balears tenen una baixa taxa d'estudiants universitaris i d'educació secundària postobligatòria, cal ressenyar els lleugers canvis que es comencen a constatar en el sentit que el nombre d'estudiants universitaris o de formació professional comença a incrementar-se. En aquest context cal parlar de tres grans blocs que poden afavorir aquest canvi de tendència. El primer bloc explicatiu fa referència al tipus d'oferta de treball, que pot explicar el fet que determinades generacions hagin optat per una opció progressiva cap a l'estudi davant la realitat del mercat de treball. El segon bloc depèn de la implantació gairebé definitiva de nous estudis durant la legislatura passada (cinc diplomatures i una llicenciatura), que han tingut una demanda important per part dels estudiants. I el tercer bloc explicatiu agrupa totes les iniciatives de la UIB —o en col·laboració amb la Conselleria d'Educació— que han tingut com a objectiu fonamental captar estudiants o fidelitzar-los: ens referim a la millora de l'atenció a l'alumnat, l'aprovació d'itineraris en el si de les diverses titulacions oficials, l'aprovació de títols propis, la major flexibilitat introduïda en algunes titulacions, noves titulacions impartides a Menorca i a Eivissa, la flexibilitat en la permanència dins la UIB amb la finalitat de fer compatibles l'estudi i el treball, o els primers resultats de la implantació del POTU (Programa d'orientació i transició a la universitat), realitzat entre la Conselleria d'Educació i la mateixa UIB, però també l'obertura dels serveis administratius els horabaixes, etc. En definitiva, la promoció i l'adequació de l'oferta a la demanda.

És molt important, també veure les característiques del nostre mercat de treball que ens donaran una visió de la interrelació que hi ha entre composició demogràfica (edat i sexe), nivell educatiu i treball com a plataforma d'emancipació dels joves.

En finalitzar l'any 2004 les Illes Balears presentaven una taxa d'activitat⁴ del 61,8%, la més alta del territori nacional, de la mateixa manera que els darrers anys. Aquest creixement de la taxa d'activitat –molt per sobre de la de la resta de l'Estat– s'explica per l'augment de la població en edat de treballar (població potencialment activa) produït pel fenomen migratori, superior en termes relatius al d'altres comunitats autònomes, i no tant pel creixement natural de la població. També és produït per la creixent incorporació de la dona al mercat de treball. De fet, la taxa d'activitat femenina ha estat l'any 2004 del 51,9%, gairebé un punt per sobre de la de l'any passat i considerablement per sobre de la mitjana nacional. Per tant, aquesta dada ens confirma que a les Illes Balears tenim la taxa d'activitat femenina més alta de tota Espanya. Això no obstant, tot i l'entrada creixent de la dona al mercat de treball i, en conseqüència, l'escurçament de distància respecte de la masculina, la taxa d'activitat masculina (del 72% l'any 2004) encara se situa molt per sobre de la femenina. Un dels motius que contribueix a aquesta alta taxa d'activitat és la incorporació de treballadors joves (de setze a dinou anys) al mercat de treball, la qual, respecte d'aquest col·lectiu, és quinze punts per sobre de la mitjana nacional.

D'acord amb això, la taxa d'ocupació de les Balears també ha estat aquest darrer any la més alta de l'Estat, d'un 56,2%. Suposa un increment de 0,6 punts respecte del 2003. Una anàlisi per sexes ens mostra que, en el cas dels homes, la taxa d'ocupació s'ha incrementat en 0,2 punts respecte de la que hi havia l'any 2003. Aquest increment afecta especialment el col·lectiu més jove, d'edats compreses entre els setze i els dinou anys que han augmentat en 5,1 punts la taxa d'ocupació, la qual està situada deu punts per sobre de la mitjana nacional. En el cas de les dones, la taxa d'ocupació ha augmentat 1,1 punts respecte de l'any passat i el col·lectiu que ha mostrat

⁴ Taxa d'activitat, entesa com la relació entre la població activa i la potencialment activa.

un comportament més dinàmic ha estat també el més jove, d'entre setze i dinou anys (5,6 punts més).

Per un altre costat, la taxa d'atur s'ha situat en el 9% de mitjana durant l'any 2004, 0,3 punts per davall de la taxa d'atur del 2003. Se situa 1,8 punts per sota de la taxa d'atur en l'àmbit nacional, que va ser del 10,8%. Les Illes Balears han millorat la posició relativa de manera considerable en el rànquing per comunitats autònomes durant el 2004: en concret, les Illes se situen en cinquena posició pel que fa a la taxa d'atur més baixa. Per sexes, mentre que la taxa d'atur masculina no ha experimentat cap variació, la taxa femenina ha registrat un descens de 0,7 punts i s'ha situat en l'11,1%. Crida l'atenció que en el tram d'edat dels setze als dinou anys la taxa d'atur de les Balears se situa en el 31,8%, 1,6 punts per sobre de la mitjana nacional, i és la sisena taxa més alta per al conjunt de comunitats autònomes.

Si miram els trams d'edat, es veu el descens de les taxes d'atur en el col·lectiu més jove. Així, es dona un descens de 6,6 punts en el tram d'edat dels setze als dinou anys i de 2 punts en el tram dels vint als vint-i-quatre anys. En canvi, els trams d'edat més alta són els que experimenten un augment, sobretot pel que fa a la taxa d'atur de les dones majors de cinquanta-cinc anys, que puja 2,4 punts.

Quant als Índex de Qualitat en el Treball (IQT) que hem fixat des d'aquest CES⁵ i respecte dels punts forts i dèbils, volem destacar que el nostre mercat de treball, respecte del jovent, es caracteritza per aquests dos trets:

a) Les variables relacionades amb l'entorn laboral històricament són favorables per a les Illes Balears, sobretot les que fan referència a les taxes d'activitat, d'ocupació, d'atur, d'atur de llarga durada i d'atur juvenil. En canvi, per a l'any 2003 la taxa d'atur juvenil s'incrementa molt considerablement

⁵ M. Parellada i G. Garcia, *La qualitat del treball. Una proposta d'indicador*, Consell Econòmic i Social de les Illes Balears. SOIB, 2004.

(amb un augment de més de set punts, amb una taxa del 22,19%), la qual cosa significa que les Balears passen d'ocupar la quarta posició durant el 2002 a la desena l'any 2003.

b) Amb referència a la dimensió sobre les relacions laborals, s'ha de dir que el nivell de formació de la població ocupada i el desajust de qualificacions que es detecta en el mercat de treball deriven molt directament de les característiques del mercat de treball balear. A les Illes la població jove abandona els estudis relativament aviat i, per tant, hi ha una menor proporció de treballadors amb estudis superiors, fets que ens converteix en la comunitat autònoma amb la proporció d'ocupats amb estudis superiors més baixa de l'Estat.

Una anàlisi de la temporalitat per grups d'edat ens mostra com les taxes més elevades de temporalitat es donen entre els col·lectius més joves i, a mesura que augmenta l'edat del treballador, aquestes taxes es redueixen. En especial, s'ha d'accentuar el grup de treballadors d'entre setze i els dinou anys, que té la taxa més elevada i, curiosament, aquesta temporalitat no està gaire influenciada per l'estacionalitat de la nostra economia⁶. Per contra, en la resta de col·lectius aquesta taxa de temporalitat sí que fluctua segons l'època de l'any.

Respecte de l'habitatge que es considera un element essencial per a l'emancipació de la joventut cal recordar la intensa demanda que tenim a les Illes Balears, sobre la qual aquest CES s'ha pronunciat en la *Memòria* del 2004: "En el cas de les Balears, al marge dels factors conjunturals i dels relacionats amb l'escassetat de sòl i amb les expectatives sobre l'evolució dels preus, la intensa demanda d'habitatge que es registra des del final dels noranta és el resultat de la conjunció de tres tipus de factors: econòmics

⁶ El col·lectiu de treballadors més joves és el que està afectat pels contractes formatius que, per definició, són de durada temporal. D'altra banda, els contractes temporals fan la funció d'inserció en el món laboral (primer contracte) d'una gran quantitat de treballadors joves.

(augment de l'ocupació i de la renda de les famílies), demogràfics (immigració, turisme residencial, canvis socials: augment de famílies monoparentals, d'un membre, emancipació dels joves) i financers (descens continuat dels tipus d'interès, allargament dels terminis dels préstecs, habitatge com a actiu alternatiu)".

Per acabar aquesta visió global de la joventut hem de parlar de necessitats socials. Entre el conjunt de necessitats socials no expressades, és a dir, aquelles que encara no tenen un tractament completament normalitzat perquè els que les pateixen no els assumeixen, hem de parlar esment de la joventut. És a dir del jovent en situacions precàries de diversos tipus. Considerant les situacions socioeconòmiques dels joves de divuit anys o més anys,⁷ se'n poden diferenciar diversos nivells:

- * Situacions «normalitzades»: 37,6% (15,9%: independents amb ingressos suficients i 21,7%: dependents amb ingressos complementaris).
- * Situacions properes a patrons estables: 23% (dependents amb pocs ingressos, però regulars).
- * Situacions vulnerables i de precarietat: 38% (18,7%: dependents amb molt pocs ingressos; 9,9%: dependents sense cap ingressos; 9,4%: independents i ingressos insuficients o inestables).

Només considerant el sector en pitjors situacions, es pot parlar d'entre un 9% i un 15% de joves en situacions de precarietat, és a dir, entre 15.311 i 25.518 joves en situacions de precarietat, en funció dels criteris considerats.

Cal recordar que tots els estudis sobre l'exclusió coincideixen a afirmar que la nova pobresa afecta la gent gran, les dones i el jovent. En els dos darrers sectors, es troben especialment afectats per aquesta pobresa els immigrants internacionals.

IV. Observacions particulars

I. Com és costum que s'ha convertit en norma tractarem, en primer lloc, les qüestions de caire formal i, en les següents observacions particulars, entrarem en els aspectes concrets del text normatiu:

A.- L'avantprojecte de llei que se sotmet al dictamen d'aquest Consell està constituït, com hem vist en l'apartat corresponent, per una exposició de motius i un text de 94 articles de contingut ampli, dividit en sis títols. És un text extens, que constitueix una norma complexa, la qual entra en la regulació de matèries molt diverses que tenen referents de valor normatiu molt distint.

L'àmbit aplicatiu tan ampli de la norma comporta una gran dificultat en la seva anàlisi. La diversitat de qüestions que es volen regular, la importància capital que tenen moltes de les qüestions tractades, l'extensa contemplació que es fa de la realitat social de la joventut, la implicació de tots els nivells administratius de les Illes Balears, ens porta al convenciment que l'evacuació del present dictamen no pot abastar totes les implicacions jurídiques, socials i econòmiques que presenta un text d'aquestes característiques. Molt més si partim que el dictamen s'ha hagut d'emetre per la via d'urgència.

Per poder integrar la diversitat de les circumstàncies que concorren en la norma, ens hem vist obligats a centrar la nostra anàlisi, especialment, en els aspectes que toquen més de ple el nucli competencial del Consell, sense deixar d'analitzar els altres aspectes que conté l'avantprojecte, però, d'una manera menys intensa.

⁷ Font: elaboració pròpia a partir de les dades del mercat de treball del 2004, enquesta dels joves (1998 i 2005).

B.- El text de l'avantprojecte que es tramet a aquest CES, tant en format paper com en suport digital, s'autoqualifica com a "Esborrany definitiu d'avantprojecte de llei integral per a la joventut". Aquesta denominació ens fa dubtar de la seva estabilitat normativa, és a dir, que aquest sigui, com sembla que és, l'avantprojecte de llei que s'ha de sotmetre al dictamen del CES. Veiem la possibilitat que l'avantprojecte, tot i estar sotmès a aquest tràmit preceptiu, pateixi modificacions que perjudiquin l'activitat consultiva de la nostra institució.

Aquest CES s'ha pronunciat en diverses ocasions sobre la necessitat que els textos d'avantprojectes de lleis que se sotmetin a la seva consideració siguin veritables normes acabades, pendents únicament de l'aprovació pel Consell de Govern com a projectes de llei, a la vista de la presentació en el Parlament per encetar-ne la tramitació parlamentària. Així, en el Dictamen 9/2002, dèiem: "El CES confia que el projecte de llei que es presenti en el Parlament, no incorpori canvis substancials o mesures noves no incloses en el text sotmès a dictamen que puguin suposar una disminució de les competències consultives pròpies d'aquest Consell en el procediment d'elaboració de les normes. (...) Cal recordar, en aquest sentit, d'una banda, que la Llei 10/2000, de 30 de novembre del CES, estableix en l'article 2.1 a), paràgraf primer, que el CES té com a funció l'emissió de dictàmens preceptius i no vinculants en relació amb "*avantprojectes de llei (...) que regulin matèries socioeconòmiques, laborals i d'ocupació*". D'altra banda, l'article 36 de la Llei del Govern, que s'ocupa del procediment d'iniciativa legislativa, disposa que aquest procediment s'inicia "*a la conselleria competent mitjançant la redacció d'una proposta d'avantprojecte*" que és elevat pel conseller competent al Consell de Govern com a avantprojecte. (...) Aquestes normes permeten la distinció entre la fase de proposta de l'avantprojecte, i la fase de tramitació de l'avantprojecte. (...) En la primera fase la norma està sotmesa a canvis i no té un text fixat que reflecteixi la intenció del legislador. (...) En la fase de tramitació de l'avantprojecte, en

canvi, allò que el promotor de la norma vol està ben reflectit en el seu text i els canvis possibles esdevenen de les consultes que fa als òrgans corresponents. Però s'entén que el text ja s'ha conclòs.”

C.- D'altra banda hem de mostrar la nostra satisfacció perquè la tramitació de l'avantprojecte, concentrada en la Direcció General de la Joventut del Govern de les Illes Balears, ha respectat en escriure la Llei del Govern quant la participació ciutadana i consultes sectorials i orgàniques –específiques de la joventut– que s'han fet. Aquestes consultes es reflecteixen en la documentació que se'ns ha tramès, amb la qual cosa, consideram complet l'expedient d'elaboració de la norma i satisfet el que preveu l'article 2.2 de la Llei 10/2000, de 30 de novembre, del CES i la Disposició addicional primera del Reglament d'organització i funcionament, Decret 128/2001, de 9 de novembre.

Pel que fa a les al·legacions de les organitzacions que han contestat a la petició de l'esmentada direcció general se centren, majoritàriament, en matèries de l'estructura de la norma o de la seva concepció general, d'altres examinen la norma –com és lògic– des de la perspectiva que defineix l'activitat o col·lectiu integrat dins de l'associació, algunes anàlisis són molt profundes i d'altres no passen d'un simple comentari. Algunes de les respostes a les consultes expressen la conformitat amb el text i d'altres n'obrin un debat d'esmenes de modificació, d'ampliació o de supressió de determinats preceptes. Les al·legacions es poden classificar per la procedència i n'hi ha de les entitats representatives dels municipis (FELIB i AMIB), dels consells insulars i entitats locals (CI de Mallorca, CI de Menorca i Ajuntament de Ferreries) i d'associacions diverses (Coordinadora de la Federació Balear de persones amb discapacitat, Noves Generacions, Fundació Esplai, Moviment Escolta i Guiatge de Mallorca, Asociación Baleares Vida). És de destacar la contemplació especial que s'ha fet de l'activitat d'esmena del Consell de la Joventut de les Illes Balears (CJIB).

Quant les opinions vessades pels tècnics de les diverses conselleries del Govern, podem dir que, en general, tenen una notòria alçada tècnica que demostra un bon interès sobre la matèria regulada. Han contestat a la consulta que es va fer, la Vicepresidència del Govern i Conselleria de Relacions Institucionals i les conselleries d'Hisenda, Salut i Consum, Treball i Formació i Obres Públiques i Habitatge.

D.- Pel que fa als aspectes econòmics derivats de l'aplicació efectiva de la norma, en l'estudi econòmic que acompanya l'avantprojecte es diu que no té cap repercussió sobre l'estat de despeses del pressupost de la comunitat autònoma ja que el finançament dels compromisos que conté es pot fer amb càrrec als crèdits ordinaris de cada un dels departaments. Això no obstant, aquest informe reconeix que el desenvolupament efectiu de la llei es farà a través dels plans autonòmics de joventut els quals han d'incloure partides pressupostàries per a cada acció i, per això, es pot dir que si bé la llei per ella mateixa no incrementa la despesa si ho faran els corresponents plans autonòmics que la despleguen. Quant als ingressos s'han de tenir en compte els preus públics pels serveis rebuts i les quanties de les sancions derivades dels incompliments de la llei.

II. Consideram interessant fer un comentari general respecte de la totalitat de la norma, que ajuda a qualificar-la i a entendre el seu sentit.

L'avantprojecte sotmès a anàlisi conté una "norma integral" que vol tractar la matèria de la joventut des de tots els angles temàtics possibles. L'estructura de la llei en confirma el que acabam de dir. És clar que, per activar algunes parts del contingut legal serà necessària una tasca de desplegament reglamentari important i, també, en altres casos, s'hauran de concretar aspectes de reforma en determinades lleis autonòmiques o elaborar-ne alguna que desplegui alguna qüestió concreta. Això no obstant, en alguns

aspectes les previsions legislatives són molt minucioses i freqüen aspectes reglamentaris, amb la qual cosa la norma fa més complexa la seva adaptació flexible: el que es guanya en termes de rang normatiu es perd en termes d'adaptació.

El principi de transversalitat que es palesa en tota l'extensió de la disposició que comentam, justifica aquesta vocació d'"omniregulació". La percepció que resta –després de llegir la norma– és que estem davant d'una iniciativa legislativa de gran importància, que vol consolidar una visió de les circumstàncies socials, econòmiques i culturals del jovent de la nostra comunitat autònoma, que és una norma conformada tècnicament d'una manera molt sòlida, que vol lligar tots els aspectes i les administracions públiques implicades. Veiem que la norma necessitarà de la dedicació d'una bona quantitat de fons públics a la matèria, per veure-ne els resultats perseguits i celebrem que hi hagi disposicions normatives del text dictaminat que incorporin compromisos fermes en aquest àmbit (Capítol II del títol V, art. 67 a 74). Això no obstant, amb independència de les declaracions normatives, com dèiem en el Dictamen 12/2005: "Amb aquest cas, més que amb altres, queda ben clara la certesa i veritat d'aquell pensament que diu que "les lleis soles no basten", que és necessari una activitat d'impuls, de vigilància de compliment, d'aplicació i, especialment, d'autoaplicació pública activa i de gran consens polític perquè no romanguin paralitzades, cristal·litzades com a principis buits de contingut."

Aquesta llei és coherent amb la consideració que l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, art. 10.13, fa de la matèria "Joventut", com a competència exclusiva de la comunitat autònoma. Pensam que aquesta consideració estatutària ha marcat positivament la redacció de la llei. El legislador té una clara seguretat quant el plantejament de l'estructura de la llei i la demostra, en concret, en el terreny de l'adjudicació de les funcions dels diversos òrgans de l'Administració de la comunitat autònoma (Títol I). És més, tot i

que la llei pretén un plantejament novell de la matèria, es veu que hi ha un seguit de disposicions reglamentàries prèvies que n'han influït la claredat sistemàtica. Potser per això, en alguns casos, la llei és molt detallista i, en altres matèries, s'opta per una regulació de caràcter més ampli i genèric. D'altra banda, s'ha d'admetre que, atès el caràcter integral de l'avantprojecte, s'inclouen matèries que toleren amb facilitat una regulació de detall i, fins i tot, que la demanen estructuralment (p ex. la matèria sancionadora) i d'altres que, en raó de la seva vocació transversal, no poden ser regulades amb més detall ja que en elles concorren distintes capacitats normatives (p ex. la matèria ocupació, que compromet la capacitat normativa de l'Estat, la d'execució de la Comunitat Autònoma i la possibilitat de negociar convenis col·lectius de les organitzacions empresarials i sindicals), essent el més convenient detallar específicament les funcions que ha de desplegar l'òrgan competent de l'Administració autonòmica. Per això podem dir que la llei és molt concreta en els aspectes que, de manera directa, formen el contingut de la matèria joventut i és més abstracta quan, per transversalitat, vol lligar la dita matèria amb altres sobre les quals hi poden incidir normes estatals o, en les quals, la comunitat autònoma té únicament l'execució material.

Una de les qüestions que es deriven de l'elaboració d'una llei integral de la joventut que lliga tots els nivells administratius, és la posició dels consells insulars i dels ajuntaments, per les implicacions competencials que es deriven. Els consells insulars, atesa la pròpia regulació, Llei 8/2000, de 27 d'octubre, i tot atenent a la possibilitat de transferència de la matèria a les corporacions insulars, poden considerar que, per tal de tenir-ne una gestió clara, és necessari, en primer lloc, l'aprovació de la llei de transferència i, en segon lloc, desplegar la regulació normativa integral. Els ajuntaments poden considerar que la fixació d'una càrrega competencial que no ve guarnida dels corresponents fons públics aboca a la frustració de la matèria o al tractament degradat. La posició del legislador, respecte d'aquestes tensions

competencials, com podem veure en analitzar el contingut de la llei, és d'un cert possibilisme prudent quant als ajuntaments i, respecte dels consells insulars, parteix de considerar que, des del punt de vista de la política legislativa, convé, en primer lloc, fixar un marc regulador de la joventut i en segon lloc, dins d'aquest marc, desplegar la llei de transferència.

La llei vol ser innovadora a còpia d'integral, és a dir, a força de desplegar una visió àmplia de les polítiques més nuclears i més perifèriques de la joventut de les Illes Balears. És interessant fixar-se en la relació d'àmbits temàtics que formen part del contingut dispositiu: la formació, l'educació, l'ocupació, l'habitatge, la salut, l'oci, el temps lliure, la cultura, l'esport, el medi ambient, les noves tecnologies, el medi rural, la família, el voluntariat, la mobilitat i el turisme juvenil, els serveis d'informació i la participació i l'associacionisme. La selecció d'aquests àmbits temàtics, hem de considerar que obeeix a la convergència de dues realitats. En primer lloc, al manteniment d'una visió normativa tradicional de la joventut, com a subjecte actiu d'unes activitats lligades al lleure i l'ús del temps lliure, de les quals, una de les activitats més habitual és l'excursionisme i el contacte amb la natura. D'aquí deriva el tractament normatiu acurat de les instal·lacions dedicades a aquestes activitats i dels procediments per a realitzar-les. En segon lloc, a la incorporació d'una nova visió de vocació més àmplia i deduïda d'estudis sociològics previs fets a les Illes Balears, que indiquen problemes i necessitats del jovent respecte dels quals aquest avantprojecte de llei vol ser una resposta.

Finalment, en aquesta panoràmica que fem sobre la norma, hem de destacar que la llei de la joventut fa aportacions respecte de la igualtat de gènere. Com es diu en l'exposició de motius hi ha "... una preocupació per promoure les condicions que facin real i efectiva la igualtat de l'home i la dona, de forma que tinguin igualtat d'oportunitats" i aquesta perspectiva igualitària es concreta en molts d'àmbits com l'educació, l'ocupació, la conciliació de la

vida familiar i laboral, etc., amb la qual cosa aquesta norma entra ben de ple en la visió transversal que es regula en l'Avantprojecte de llei per a la dona que ha estat objecte d'anàlisi per aquest CES en el Dictamen 12/2005. Tot i que ens sembli positiva la integració de la perspectiva de gènere en la regulació de la joventut, en més d'una ocasió ens veiem obligats a posar l'accent sobre els aspectes de coordinació de matèries, per tal que no es creïn, en dues normes de tramitació contemporània, incoherències no desitjades.

III. En l'anàlisi del text de la norma seguirem el seu ordre estructural i, com és habitual en els nostres dictàmens, no reproduïrem el seu text més que en els casos que ho considerem necessari. Les aportacions que seguidament es puguin fer, s'han d'entendre com a possibilitats de millora de la norma, tant pel que fa als aspectes purament textuais, com als aspectes jurídics o d'oportunitat de les disposicions que conté.

Pel que fa a l'**Exposició de motius** considerem que és totalment explicativa dels aspectes estructurals de la norma i dels objectius que persegueix la llei i dona tota la informació de la disposició que presenta. Això no obstant, considerem que s'hauria d'afegir el nucli de les dades sociològiques a què fa referència la pròpia exposició, la qual cosa donaria al text molta més base i autoritat.

El Títol Preliminar, està dedicat a les "Disposicions generals" i, sense cap divisió en capítols, abraça els articles 1 al 6. Dedicarem una atenció especial a aquest títol per la importància que té, examinant cada un dels preceptes que el componen. En altres títols la nostra anàlisi no serà de tan detall.

Volem destacar una pràctica normativa que es digna d'elogi i que es palesa en aquest títol preliminar i, cal remarcar-ho, en tot el text de la norma: la llei,

en general, defineix clarament els conceptes fonamentals que ha d'usar i, un cop definits, determina quins aspectes de regulació els hi aplica.

L'article 1 determina de manera bastant clara l'objecte de l'avantprojecte que, s'ha de remarcar, es divideix en dues intencions objectuals: d'una banda, establir el marc normatiu i competencial de les polítiques juvenils i, d'altra banda, ordenar els serveis i les activitats que prestin persones públiques i privades, físiques i jurídiques, que tinguin com a destinataris la joventut. A més d'aquests dos objectius immediats, la llei té un objectiu mediat, de fons, respecte de la joventut, que és "...obtenir un desenvolupament i una protecció efectius dels seus drets".

L'article 2 defineix què és política de joventut, i ho fa descobrint dues facetes, la primera, dient que és un conjunt d'actuacions i iniciatives destinades a possibilitar l'emancipació i el desenvolupament personal dels joves i de les joves i, la segona, afirmant que la dita política promou i fomenta la integració i participació efectives de la joventut en la vida política, econòmica, social i cultural. Les dites polítiques queden assignades a les administracions públiques que, en cada cas, en tinguin adjudicada la competència, les quals han d'actuar servint els principis de col·laboració interinstitucional i de coordinació. Precisament aquesta última asseveració respon a una visió orgànica de la perspectiva transversal que fa la llei en tractar la matèria joventut. En efecte, no es tracta tant de destacar les interaccions materials que hi ha entre la joventut com a fenomen sociològic i d'altres qüestions transcendents en la societat (salut, ocupació, formació, mobilitat, no discriminació), que li donarien al text un posat sociològic, sinó d'assegurar que l'atribució competencial de la joventut a un determinat òrgan i les polítiques que aquest òrgan fa directament en la matèria siguin congruents, conegudes i desplegades per aquells altres òrgans que despleguen altres aspectes sectorials que hi estan relacionats. Aquesta idea és quasi obsessiva pel legislador i en moltíssimes ocasions hi fa referència;

una idea que, per cert, és admesa per l'Exposició de motius en l'expositiu "II", paràgraf tercer. Ens sembla que aquesta visió de la transversalitat deriva, com hem dit abans, d'una gran seguretat quant la titularitat competencial de la matèria i dóna molta solidesa al ciutadà que llegeix la llei. Una sensació de saber què és allò que es busca per la llei i quina és l'administració pública obligada a trobar-ho, la qual cosa posa en evidència un plantejament estratègic.

Per això que acabam d'exposar, sembla natural que l'article 2.3 parli de programes i d'accions, com és habitual en els plans estratègics. I determini els pilars fonamentals o principis. En general, tots els programes i les accions de joventut han de promoure les condicions que facin real i efectiva la igualtat de l'home i la dona (perspectiva de gènere i no discriminació). Sectorialment, tres vessants es contemplen, una d'àmbit social (correcció de la desigualtat), una d'àmbit econòmic i cultural (atenció als menys afavorits) i una d'àmbit territorial (mobilitat). D'aquí que l'article 2.4 determini els aspectes que han de perseguir les polítiques de joventut, la gran majoria dels quals, reben un tractament normatiu. Únicament volem fer un comentari a l'enumeració de l'article 2.4, en concret a la lletra h), ja que consideram que és més correcte utilitzar els termes habitatge digne en lloc dels termes *primer habitatge* que consten a l'Avantprojecte.

Pel que fa l'**article 3** que determina l'àmbit d'aplicació, consideram que el núm. 1 no respon a la claredat definitòria que impulsa la tasca del legislador en aquesta norma. No acabam de veure què són "les situacions transaccionals que condicionen aquesta etapa vital". L'adjectiu transaccional expressa relació amb el substantiu del qual deriva, és a dir, "transacció" i aquest expressa una idea de tracte, d'intercanvi, propi dels negocis de tota naturalesa. Pensem que la joventut es caracteritza pel canvi, per la mutació i no per la transacció comercial. Advoquem per la substitució de l'expressió comentada per una de més simple, com pot ser "les situacions de canvi" o

les "situacions de transició". D'altra banda no consideram gaire correcta la redacció de l'article 3.2. Ens sembla que hi ha una iteració innecessària de la paraula "principalment" i entenem que els límits d'edat que com a elements de quantificació són usats per determinar aquesta etapa vital han de constar com un element de la definició. Igualment consideram que es pot polir l'article 3.3. Per tant, proposem una redacció de l'estil següent: *1. A l'efecte d'aquesta llei, s'entén per joventut el col·lectiu social d'edat compresa entre els catorze i els trenta anys, amb les particulars necessitats i expectatives compartides, motivades per les situacions de canvi que condicionen aquesta etapa vital 2. Aquesta llei s'aplica principalment al jovent amb veïnatge administratiu en qualsevol dels municipis de les Illes Balears, amb edats compreses entre els catorze i els trenta anys. Això no obstant, poden establir-se altres límits d'edat, mínims i màxims, per a aquells programes en els quals, per la seva naturalesa o objectius, es consideri necessari. 3. Igualment aquesta llei s'aplica a les persones físiques i jurídiques, públiques i privades, que realitzin activitats en el territori de la comunitat autònoma que afectin, directament o indirectament, el jovent de les Illes Balears.*

L'article 4 determina un àmbit d'aplicació "especial", amb la qual cosa fa que a l'article 3 correspongui a un àmbit d'aplicació general. El cert és que, en quatre paràgrafs numerats, l'article regula situacions específiques d'aplicació, per tal de fer l'àmbit el més ampli possible. En el primer cas, es contempla aquell jove que resideix fora de les Illes Balears per causa de formació, el qual per veure's beneficiat per l'aplicació de la norma ha d'estar comprès entre els marges d'edat de 14 i 30 anys i, a més, ha d'haver residit a les Illes Balears almanco 15 anys. Creiem que en aquest cas es deixa fora d'aplicació a aquell estudiant que només té 14 anys d'edat que resideix fora de les Balears però que no pot tenir, evidentment, una residència de 15 anys i, per això, advocam perquè es faci l'excepció. En el segon cas es tracta la situació especial dels oriünds de les Illes Balears. S'amplia l'aplicació de la norma als descendents d'aquests oriünds fins al tercer grau en línia recta per

consanguinitat, és a dir, per aplicació dels articles 918 i 919 del Codi Civil, als besnéts i besnétes d'aquestes persones, moltes de les quals potser no tinguin la nacionalitat espanyola. El tercer cas conté, més que un àmbit especial, un aclariment d'aplicació. Evidentment els ciutadans de la UE tenen les mateixes consideracions aplicatives dels espanyols i, per tant, són tractats d'igual manera. Pel que fa als estrangers no comunitaris s'han d'aplicar les normes reguladores de la immigració internacionals i nacionals. L'article 4.4 conté una norma que pot excepcionar l'àmbit d'aplicació a determinades situacions singulars. La veritat és que aquestes situacions especials s'haurien de determinar de manera més acurada, aportant algun element qualificador que les fes més comprensibles. Aquesta cura és especialment important pel que fa a l'article 4.1, ja que consideram que l'exigència de residència durant un termini de 15 anys és excessiva, més si tenim en compte que per obtenir el veïnatge civil mitjançant declaració expressa de l'interessat només s'exigeix en el Codi civil (14.5.1er Cc) un temps de residència de 2 anys. A més, no només consideram que és un termini excessiu, sinó que, a més, pot resultar discriminatori si tenim en compte el tractament més favorable que reben els descendents de ciutadans espanyols oriünds de les Illes Balears als que s'aplica l'article 4.3.

En l'**article 5** s'inclouen de forma numerada dues propostes programàtiques. En la primera una iteració del principi de coordinació entre les administracions públiques perquè facin tot el que puguin per complir la llei i, el reconeixement –de manera curiosa– del suport de la societat civil a les administracions públiques implicades en la tasca de dinamitzar la llei. La segona proposta programàtica consisteix en que les administracions han de potenciar i protegir la iniciativa social de promoció del jovent, en especial, la iniciativa sense ànim de lucre sorgida dels propis joves. Aquestes iniciatives, sembla que han de ser objectius preferents de les administracions a l'hora de donar suport tècnic i financer. Consideram que l'article 5.1 s'ha de revisar, donant-li un contingut de preceptivitat forta, en el sentit que les

administracions públiques no han d'esperar el suport de la societat civil sinó que han de fer participar de l'execució de la llei a la dita societat per tal de concertar-ne els plans d'execució.

L'article 6 conté els principis rectors de la política de joventut que han de marcar i són exigibles a totes les administracions públiques de les Illes Balears: universalitat (tots els joves sense discriminació), transversalitat (en el sentit orgànic que hem vist), igualtat d'oportunitats (igualtat en tots els àmbits i especialment perspectiva de gènere), participació juvenil (a nivell d'integració social general), integralitat (implicació total de la societat, l'administració i els operadors socials, en aquesta tasca), coordinació administrativa (manifestació de la transversalitat orgànica), planificació (elaboració de plans de joventut), descentralització (funcional i territorial), solidaritat (per evitar desigualtat i marginació), equitat (creació de condicions per rebre els serveis) i desenvolupament de valors democràtics (potenciar la convivència, la llibertat, la igualtat, la tolerància i la solidaritat).

El Títol I desplega una qüestió que és cabdal en la visió del legislador, les "Competències de les administracions públiques de les Illes i de l'organització administrativa a l'àmbit autonòmic", està dividit en tres capítols, que detallen les seves disposicions de l'article 7 al 18.

El **Capítol I d'aquest títol** ens parla de les "Competències de les administracions i les seves funcions". En l'article 7 es fa la llista de les administracions públiques de les Illes Balears amb competències en matèria de joventut i la intenció del legislador és molt detallista. Aquest detallisme, en una primera lectura, resulta poc ortodox, ja que a l'hora de fer la determinació no segueix els criteris de determinació territorial ordinaris –com passa p ex., en l'article 2 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre de RJPAC–. Això no obstant, veiem que el que fa el legislador és determinar les entitats que conformen tots els nivells de l'Administració Local: la insular, la

supramunicipal i la municipal. I inclou en l'àmbit d'aplicació administratiu l'Administració institucional i la constituïda per empreses públiques. És indiferent, per altra banda, a l'efecte d'estar afectat per la llei si la prestació del servei públic es fa de manera directa o indirecta, i en aquest sentit recomanem la supressió de l'article 7.2 per la seva innecessarietat, ja que només hi ha dues formes de gestió dels serveis públics: la directa i la indirecta. Hem de considerar que, en general, la determinació del precepte clarifica el centre d'imputació de les principals obligacions que sanciona la llei i que, per tant, és correcte. Això no obstant, a l'efecte purament terminològic advocam perquè l'expressió "Administració autonòmica", sigui substituïda per l'expressió "Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears", en coherència a l'article següent.

L'article 8 detalla les competències de l'Administració de la comunitat autònoma, sobre joventut i lleure. És a dir, que l'atribució competencial nominalment es fa sobre els aspectes clàssics dels quals hem parlat abans: l'activitat de la joventut en els moments d'oci, tot i que, com veurem, la llei vagi més enllà en l'afany de fer evident la visió integral. Les competències quedem especificades en lletres de la "a" a la "m" i es poden ordenar en els àmbits següents: normatiu (lletra a), planificador (lletra b), coordinador i col·laborador interinstitucional (lletres c i h), de registre control estadístic i estudi (lletres d, e i g), de titulacions (lletra f), de suport i promoció (lletres i, j i l) i de control i vigilància (lletra k). La llista es tanca amb la lletra "m" que com a clàusula de tancament determina que són competències d'aquesta administració aquelles que siguin atribuïdes per una llei, entre les quals, per cert, hem d'entendre que hi entra la pròpia llei que comentem. En general, entenem que l'atribució d'àmbits competencials és correcta, simplement i a fi d'una major claredat terminològica recomanem que en la lletra h) en lloc d'utilitzar-se els termes *comunitats autònomes o països* es faci referència a *comunitats autònomes o Estats*.

El mateix podem dir respecte de **l'article 9**, que regula les competències dels consells insulars, sobre les quals es pot fer una classificació semblant, llevat dels aspectes normatius que, per ara, queden en mans de l'Administració de la comunitat autònoma. En tot cas, són interessants les previsions de l'article 9.1 lletres a) i d) i la corresponent a l'article 9.2. En virtut de les primeres, veiem que els consells tenen atribuïda una competència de coordinació que es desplega sobre els serveis municipals de joventut dels ajuntaments de cada illa, els quals han d'acomplir la funció de manera efectiva i homogènia, i que correspon als consells insulars elaborar, aprovar i modificar un pla insular de joventut. Si lligam els dos aspectes, amb els corresponents de l'article anterior, ens adonam que la intenció del legislador se centra en crear una gestió de la joventut instrumentalment planificada tant a nivell autonòmic com insular i una coordinació administrativa sòlida. Pel que fa a l'article 9.2, en coherència als preceptes que incorporen els articles 39, 27, 28 i 51 de la Llei 8/2000, de 27 d'octubre, de Consells Insulars (BOIB núm. 134, de 2 de novembre de 2000), tracta de l'assumpció pels consells insulars de les competències d'execució i de gestió, és a dir, que siguin els consells insulars els qui articulin les competències de les quals la comunitat autònoma és titular a cada una de les illes. En tot cas, no suposa una transferència efectiva de la competència ja que, per això, serà necessària una llei de transferència específica, en la qual, fins i tot es pot determinar que el desplegament reglamentari de la dita matèria quedi en mans dels consells insulars que n'admetin la transferència.

Això no obstant, quan **l'article 10** tracta de les competències dels ajuntaments i altres entitats supramunicipals, la claredat de direcció i l'articulació es difumina un poc. La formulació de la directriu de planificació que, com hem vist, és essencial per a la gestió de la matèria, no té una naturalesa preceptiva i és més genèrica. Així, es diu que aquestes administracions locals podran "Elaborar, de forma potestativa, plans i programes d'àmbit municipal en relació als i les joves". La justificació

d'aquesta norma és, com hem dit abans, fruit d'un possibilisme prudent, que té com a límit absolut el fet que els ajuntaments no es vegin forçats a assumir competències sense finançament i, com a límit relatiu, el fet de no afegir més càrrega competencial preceptiva a la que ja tenen els ajuntaments, per les disposicions de la Llei reguladora de les Bases del règim Local, llei 7/1985, de 15 d'octubre. En tot cas si, de manera voluntària, els ajuntaments, pel seu àmbit territorial, articulen un pla municipal de joventut, entren dins la dinàmica d'articulació planificadora que és una peça fonamental de la dinàmica legal.

El **Capítol II del Títol I**, tracta de l'Organització administrativa a l'àmbit autonòmic" i comprèn els articles 11 i 12. **L'article 11** d'una forma molt detallada en paràgrafs numerats fins al nombre 28, determina les competències orgàniques de la conselleria en matèria de joventut. Es tracta de la concreció de l'article 8 que hem vist abans. Entrant en el detall de l'article 11, trobam a faltar la menció a la Unió Europea en l'article 11.18. **L'article 12** crea un nou òrgan, l'Institut Balear de la Joventut (IBJove), el qual té la naturalesa jurídica d'empresa pública i com a funció l'execució de la política autonòmica en matèria de joventut i lleure. Entenem que es tracta de tenir al costat de l'administració directa –la conselleria o la Direcció General de la Joventut– un instrument de gestió més àgil, sotmès al dret privat. Consideram que la creació d'aquests tipus d'òrgan s'ha de justificar, per tal de no produir més instàncies administratives que afegixin confusió a l'entramat administratiu i que la creació no han de respondre a una mena de "fugida" dels instruments de control de l'administració directa.

Pel que fa al **Capítol III d'aquest mateix títol, articles 13 al 18**, determina dues qüestions que són importantíssimes des del punt de vista del legislador. D'una banda l'organització transversal en matèria de joventut i d'altra l'activitat planificadora. Els principis de "Coordinació d'accions en matèria de joventut" són regulats en **l'article 13** i tots ells graviten en la

intervenció de la conselleria del Govern competent en matèria de joventut que és qui ha de fer d'òrgan de coordinació de la matèria. Per facilitar la tasca de coordinació, l'article 14 regula la "Comissió interdepartamental per a l'elaboració de polítiques de joventut (CIPJ)", la qual és un òrgan que ja existeix i que està regulat a nivell reglamentari (Decret 182/1996, de 4 d'octubre, de creació, organització i funcionament de la CIPJ, modificat pel Decret 67/1998, de 26 de juny). Senzillament s'eleva el rang normatiu de regulació de la CIPJ. Els articles 15, 16 i 17, s'ocupen dels plans de joventut que, com hem vist, s'han d'elaborar a nivell autonòmic i a nivell insular i es poden elaborar a nivell municipal. Els plans ho són en un sentit propi, en tant en quant no són simples conjectures d'actuació, sinó que han de determinar –tal com diu l'article 15.1, in fine– l'assignació pressupostària de cada actuació. Determina l'article 15.2 que la periodificació mínima del pla és triennal i, tot i que no hi ha d'haver, forçosament, dependència i vinculació entre les accions dels plans corresponents a distintes administracions, s'ha de procurar coordinació, col·laboració i optimització dels recursos. L'article 16 reitera el paper i funció d'ordenació, coordinació, planificació i programació que té, en el si del Govern, la conselleria competent en matèria de joventut i li atribueix la tasca d'elaborar el Pla autonòmic. Hem pogut veure certes confusions –entre l'article 16.2 i 16.3– respecte d'allò que ha d'aprovar la CIPJ –la "proposta inicial"– i el que es presenta al Consell de Govern –el "projecte de pla"– que pensam que s'haurien d'aclarir. D'altra banda, encara a l'article 16.2, s'hauria d'afegir una menció explícita a l'article 59 ja que és precisament en aquest article on es garanteix la participació dels joves, en aquest sentit recomanem la següent redacció *La conselleria competent en matèria de joventut, i mitjançant un procediment que garanteixi la participació del Consell de la Joventut de les Illes Balears, el mateixos joves d'acord amb el que disposa l'article 59 i de tots els sectors afectats(...)*, aclarint-se així com s'articula la participació dels joves en l'elaboració dels plans. L'article 17 determina un contingut del Pla que ens confirma que estem davant d'una aplicació típica i clàssica de l'activitat planificadora, ja

que el pla ha de contenir: unes àrees mínimes, una subdivisió de les àrees en mesures, un desenvolupament de les mesures en accions o actuacions concretes que han d'estar caracteritzades per uns principis i, tot plegat, d'aplicació en un territori pluriinsular.

En general, hem de considerar que aquest capítol respon satisfactòriament a les exigències reguladores que imposa la matèria i és coherent amb el que es vol regular.

El **Títol II**, en coherència a l'article 2, s'anomena "**Polítiques per a l'emancipació dels joves i de les joves**", està dividit en tres capítols i desplegat en els **articles 19 a 25**. En aquest títol s'incorporen les polítiques sectorials bàsiques per provocar l'estadi de llibertat que estar emancipat suposa: tenir prou formació i haver rebut una educació, gaudir d'una ocupació que permeti una autonomia econòmica i d'un habitatge propi.

El **Capítol I**, es titula "**Joventut i formació i educació**", comprèn els articles 19 al 21. En l'**article 19** figuren els principis que han d'inspirar la política d'educació adreçada als joves. Es tracta d'un seguit de proposicions ideològiques transversals que convergeixen en el foment de la igualtat, en especial entre dones i homes i de la no discriminació sigui quina sigui la causa. En l'**article 20** es parla d'educació formal i no formal que són categories conceptuals doctrinals (educació formal, informal i no formal) que no hem localitzat en els textos legislatius⁸. Tot i que són definides en l'article, entenem que s'hauria de fer un esforç per homologar-les amb les categories normatives clàssiques o donar algun exemple de l'educació no formal (l'esport p ex.). Hem de dir que el "Consejo de la Juventud de España" en el seu document "Bases para una política de juventud" inclou una definició

⁸ Això no obstant, hem vist que en l'article 8.2 de la Llei Orgànica 5/2002, de 19 de juny, de les qualificacions i de la formació professional (BOE 20-06-2002), es consideren "...les vies no formals de formació..." que potser es puguin identificar amb aquesta educació no formal de què parla la llei.

d'educació no formal, que és la següent “Podemos considerar actividades educativas integradas dentro del ámbito de la educación no formal, aquellas promovidas desde la sociedad civil i fuera del sistema educativo institucional, donde los educadores no están insertados en una estructura jerarquizada, donde los educandos son toda la población y siendo, a diferencia de la educación informal, una intervención educativa intencional y consciente dotada de metodología, donde no se pretende la mera transmisión de conocimientos para la obtención de un título sino la concienciación del individuo adquiriendo así una percepción de sí mismo y de su entorno para una posterior modificación del mismo”, que potser és més il·lustrativa del que vol expressar el legislador i, per això, advocam perquè es tingui en compte. Entrant més en el detall, en l'article 10.2.a) recomanem que s'afegeixi la conjunció/disjunció i/o parlant, per tant, de *la reincorporació al sistema educatiu i/o l'accés a l'ocupació*, deixant clar que ambdues coses no són incompatibles entre sí. Pel que fa a l'**article 21** se centra en descobrir els objectius i funcions de l'educació dels joves des de la perspectiva de l'Administració de la comunitat autònoma. Considerem que en fixar els objectius el legislador ens revela l'estratègia autonòmica que s'expressarà en el Pla autonòmic per fer front a les principals qüestions educatives dels joves. Ens sembla lloable, atesos els problemes en matèria educativa que aquest CES ha posat en evidència a les *Memòries*, que el primer dels objectius sigui promoure la finalització de l'educació obligatòria dels joves i fomentar l'accés als escalons superiors de l'educació. Entenem que la tasca de portar endavant aquests principis l'ha de fer l'administració educativa, és a dir, la conselleria competent en matèria d'educació, la qual cosa és coherent amb l'article 21.2 que atorga a la conselleria en matèria de joventut la tasca de complementar allò que fa l'administració educativa. De tota manera, pel que fa a l'article 21, trobam a faltar alguna menció al món universitari, especialment la UIB, més si tenim en compte la seva transcendència en matèria de joventut.

El **Capítol II** dedicat a “**Joventut i ocupació**”, format pels articles 22 i 23, tot i que tenen un contingut acceptable, atès que el treball és el factor d'emancipació més important i essencial, hauria d'haver estat objecte de més diàleg entre les organitzacions empresarials, sindicals i el Govern, per tal de perfilar amb el màxim consens d'empreses i treballadors el seu contingut, servant l'esperit i la lletra de l'article 7 de la Constitució. Entrant en l'enumeració de l'article 23 i pel que fa a l'article 23 g) recomanem que en lloc de parlar de *joventuts sindicals*, es parli dels òrgans adients dels sindicats. Finalment, i atesa la importància de l'article 23 recomanem la inclusió d'un apartat 2 en aquest article a fi de garantir-ne el seu compliment. Recomanem així la següent redacció: “2. La conselleria competent en matèria de treball ha de destinar en el seu pressupost anual crèdit per tal de que es duquin a terme les mesures mencionades en l'apartat anterior”. Igualment pensam que estaria millor la fusió de les lletres h) i i) del paràgraf primer de l'article 23 que comentam i la seva substitució per un paràgraf que digués el següent: “Es programaran mesures concretes que facilitin l'accés a un lloc de treball als joves procedents de l'ensenyament reglat, en especial atenció a aquells que provenen d'una deficiència educativa o de l'abandonament escolar. S'efectuarà un especial esforç per reforçar les capacitats formatives dels joves que no tinguin titulació acadèmica o estiguin fora de l'ensenyament reglat.”

El **Capítol III d'aquest títol** es dedica a un problema de gran importància a la nostra comunitat autònoma, el de **l'habitatge** i la seva carestia. A través dels **articles 24 i 25** s'assenta, en primer lloc, el principi de complementarietat de l'accés a l'habitatge com a part del camí de l'emancipació, juntament amb els pilars fonamentals que constitueixen la formació i l'ocupació, tot entenent que, per part de l'Administració de la comunitat autònoma, s'ha de fer una política activa que faciliti l'accés a l'habitatge als joves entenent que, en aquest cas, el col·lectiu beneficiari s'amplia fins als 35 anys. En segon lloc, com és habitual en l'esquema

adoptat per aquesta norma, aquests principis es concreten en objectius que ha de portar endavant la conselleria competent en matèria d'habitatge, en el marc de la política envers el jovent: des de l'assessorament a mesures d'incentivació que, naturalment, poden incloure subvencions econòmiques de la compra o del lloguer. Igualment s'estableix un principi de preferència dels joves més necessitats o amb persones dependents. Amb independència que l'avaluació d'aquest tipus de mesures és una qüestió que s'ha de fer en el moment que es concretin, cal dir que, en general, semblen adequades.

El **Títol III**, complementa el títol que acabam d'examinar i es dedica a les "**Altres polítiques de promoció i integració de la joventut**". Es divideix en quatre capítols i es desplega de **l'article 26 al 36**.

Pel que fa al **Capítol I** d'aquest títol, es dedica als "**Hàbits saludables**" i es concentra tot ell en **l'article 26** anomenat "Joventut i salut". Aquest precepte, bastant llarg, té les característiques d'una acció puntual d'un pla. Primerament l'administració autonòmica a través de la conselleria en matèria de salut ha de dinamitzar, cap els joves, programes específics per millorar la salut en general i per implementar hàbits saludables entre el jovent, els quals han de cercar la implicació dels pares i dels mediadors juvenils. En segon lloc, els programes d'hàbits saludables que l'administració autonòmica ha de desplegar s'han de coordinar amb altres administracions i amb entitats privades, especialment les que no tinguin ànim de lucre i es fixen uns àmbits que abrasen des de les drogues als accidents de trànsit. En tercer lloc, els programes han de tendir a l'assoliment d'uns objectius ben clars. I tot això no pot desconèixer la necessitat d'assessorament –en matèria sexual– i la realització de campanyes de foment del consum responsable. Consideram que el precepte té una bona configuració, tot i que s'ha de plantejar la seva divisió en dos articles, ja que és excessivament extens. Des del punt de vista del contingut únicament recomanem que entre els objectius a aconseguir

que s'enumeren en l'article 26.3 s'hauria de mencionar la prevenció de riscos laborals.

El **Capítol II del títol III**, tracta de l'"**Oci, el temps lliure, cultura i esport**", i s'estèn de **l'article 27 al 29**.

En **l'article 27**, l'Administració autonòmica s'aboca a desenvolupar accions que fomentin el que denomina "ús saludable del temps lliure", i el precepte destria un conjunt de possibilitats que anomena "mesures", consistents en la promoció, el foment i la facilitació d'activitats totes elles profitoses. **L'article 28** adopta una posició similar respecte de la cultura. Això no obstant, l'article 28.1 assumeix una definició de principis i d'ubicació de la matèria, tot considerant que per fer-los efectius s'han de desplegar unes mesures que determina en l'article 28.2. Dins de la dinàmica transversal dels hàbits saludables se situa la regulació de l'esport que fa **l'article 29**, entenent que aquest és un instrument educatiu. La qual cosa compromet a la conselleria competent en la matèria, com en els altres casos, a l'adopció d'un seguit de mesures de promoció de l'esport entre els joves. Podem dir que en aquestes matèries la conformació dels preceptes no té tanta d'intensitat com en altres àmbits però, en general és correcte.

Pel que fa al **Capítol III** està dedicat a "**Joventut i medi ambient, noves tecnologies, medi rural, família i voluntariat**", cobrint els **articles 30 al 35**. Només de la lectura del nom del capítol se'ns fa present que estem davant d'un calaix de sastre on han anat a parar matèries molt diverses entre si. Això no obstant, l'esquema de les disposicions és sempre el mateix: l'afirmació d'uns principis globals d'actuació que dibuixen una actitud envers la matèria i l'atribució a l'administració autonòmica, en solitari o de manera conjunta amb la resta d'administracions públiques, del desenvolupament d'un conjunt de mesures de promoció o de foment. Volem destacar la complexitat i interactivitat que tenen les mesures que recullen **els articles 31**

i **32**, especialment les inferències que hi ha entre els aspectes formatius i la societat digital i la decidida voluntat de protegir el jovent dels efectes perversos de les noves tecnologies i internet. En l'**article 33** es parteix d'una concepció un poc exagerada de les dimensions territorials de la nostra comunitat, pel que fa l'aspecte de l'arrelament rural. Ens costa de creure que hi hagi problemes semblants als d'altres regions espanyoles. Això no obstant sí que consideram necessari que es facin esforços per incorporar gent jove a les tasques pròpies del sector primari. No entenem que hi fa la mesura de la lletra e) de l'article 33.2. En l'**article 35** s'inclouen les mesures corresponents a la joventut i la família, evidenciat unes interaccions clares amb altres matèries que s'han regulat anteriorment (habitatge) o que toquen de ple aspectes inclosos en l'Avantprojecte de llei per a la dona. La qual cosa ens condueix a repetir el consell que ja hem fet de revisió del text d'ambdues normes per evitar incongruències. L'article 35.2 fa una al·lusió a les "dones embarassades" que entenem que s'ha de limitar a les "dones joves embarassades".

El **Capítol IV** està constituït per l'**article 36** i fa referència a la mobilitat juvenil. La regulació pretén que el jovent de la nostra comunitat que pot patir els inconvenients de la insularitat pugui exercir el dret a la mobilitat en tots els aspectes, però, sobretot, els corresponents a la formació. Aquest precepte s'ha de posar en relació amb l'article 45 que conforma el Capítol IV del títol següent.

El **Títol IV** s'anomena "**Línies de promoció juvenil**", és el més extens del text legal, està dividit en 7 capítols i cobreix de l'**article 37 al 58**.

El **Capítol I** es dedica als "**Serveis d'informació jove**" i es desplega en els **articles 37 al 40**. En aquest conjunt de preceptes i, en general a tot el títol, es regulen els aspectes instrumentals i complementaris de matèries diguem-ne troncal que s'han regulat anteriorment, algunes de les quals ja tenen

prevista una regulació de naturalesa reglamentària la qual s'eleva al rang legal. Aquest és el cas de la informació als joves. En l'article 37 es defineix la informació i els principis que l'han de regir. En els articles 38 a 40 s'inclou la regulació bàsica de la Xarxa Balear de Serveis d'Informació Jove, del Centre Balear d'Informació i Documentació i del Cens de la Xarxa (Infojove), que tenen una regulació prèvia en el Decret 35/1999, de 9 d'abril (BOIB núm. 49, de 20 d'abril). Consideram que es tracta d'una normativització excessivament reglamentarista i que restarà flexibilitat a la gestió.

Una semblant qualificació podem fer del **Capítol II**, dedicat a la "**Formació en el temps lliure infantil i juvenil**", **articles 41 a 43**, que es dedica a fixar determinades condicions de control dels centres denominats "Escoles d'educació de temps lliure infantil i juvenil", a través del seu cens i del títols que en aquesta matèria expedeixi l'Administració autonòmica.

Pel que fa al **Capítol III** concreta aspectes programàtics en activitats culturals, a través de l'**article 44** que regula la promoció cultural i artística i que han d'impulsar les "administracions competents".

El **Capítol IV**, conformat per l'**article 45**, complementa la mobilitat relacionant-la amb el turisme juvenil, com ja hem dit.

El **Capítol V**, dels **articles 46 al 49**, desplega un conjunt de mesures que afecten a les activitats de temps lliure infantil i juvenil i té un caire notòriament reglamentari i burocràtic. És clar que en aquest cas s'ha fet la transposició d'aspectes que es contenien als decrets següents: Decret 29/1990, de 5 d'abril (BOCAIB núm. 47, de 17 d'abril), Decret 76/1994, de 9 de juny (BOCAIB núm. 79, de 30 de juny), Decret 40/1998, de 24 de març (BOCAIB núm. 43 de 24 de març) i Decret 189/1999, de 27 d'agost (BOIB núm. 114 de 9 de setembre), i altres projectes de normes reglamentàries; projectes sobre els quals, en part, es va pronunciar aquest CES en el

Dictamen 5/2005. El resultat és que es rigidifica en excés una matèria que possiblement precisi de canvis. Valgui com exemple l'article 49 en general i, en especial, l'article 49.5 que eleva al nivell legal el contingut de la sol·licitud.

El **Capítol VI** regula les “**Instal·lacions juvenils**” en quatre articles, articles **50 a 54**. L'article **50.1** defineix les instal·lacions juvenils fonamentalment pel seu objecte ja que les instal·lacions juvenils són aquelles que *es troben al servei dels infants i joves, i en faciliten la convivència, l'allotjament, la formació, la participació en activitats socials i culturals o la utilització adequada del temps lliure*, a més s'exigeix que les instal·lacions juvenils comptin *necessàriament amb un projecte educatiu a desenvolupar*, i aquest projecte educatiu ha de estar destinat a *una millor formació integral dels infants i joves*. Per tant s'elabora un concepte molt ampli de les instal·lacions juvenils i consideram que s'haurien d'excloure d'aquest concepte d'una manera expressa les instal·lacions no dedicades exclusivament als infants i joves, aquesta exclusió es pot fer simplement afegint el terme exclusiu en el concepte de l'article 50.1, el qual quedaria redactat de la següent manera “1. *Als efectes d'aquesta Llei, es consideren instal·lacions juvenils aquelles que són de titularitat de persones físiques o jurídiques, públiques o privades, i es troben al servei exclusiu dels infants i joves, (...)*”.

L' amplitud del concepte de les instal·lacions juvenils que estableix l'article 50.1 contrasta amb el detall de l'article 50.2. L'article 50.2 enumera quines són aquestes instal·lacions juvenils citant-les i definint-les. Són instal·lacions juvenils, segons el precepte mencionat: a)l'Alberg juvenil, b)el campament juvenil, c)la casa de colònies, d)la granja escola o aula de natura, e)casal o centre infantil i/o juvenil, f)residència juvenil i g)espais per a joves. Consideram que aquest precepte és també excessivament reglamentarista i que almanco el significat de cadascuna de les instal·lacions juvenils s'hauria de deixar a la regulació reglamentària, més si tenim en compte la importància que s'atorga al desplegament reglamentari en aquest precepte

ja que aquest desplegament es reitera en dos ocasions: en l'article 50.2 g) quan defineix els "Espais per joves" com *les altres instal·lacions que es destinin a oferir als joves espais per desenvolupar altres activitats o per prestar serveis del seu interès que es declarin com a tals* i en l'article 50.3 quan s'assenyala que *el govern de les Illes Balears pot determinar reglamentàriament quines altres instal·lacions per infants i joves s'han d'ajustar a les disposicions d'aquesta llei*

L'article **52** sotmet les instal·lacions juvenils a autorització administrativa, remetent l'article 52.2 a un desplegament reglamentari de les característiques i les condicions bàsiques que han de complir les instal·lacions juvenils. Ara bé, tot i que es remetent a reglament les condicions que han de complir les instal·lacions juvenils sí que es regulen dues condicions necessàries i) *l'establiment d'un pla d'emergència* i ii) *la contractació d'una assegurança de responsabilitat civil per cobrir els riscos derivats de la utilització de la instal·lació davant usuaris i tercers amb els límits que es determinin reglamentàriament*. Al atribuir-se a aquestes condicions rang legal entenem que el legislador els atribueix una especial transcendència i, per tant, recomanem que la seva infracció tingui la consideració de molt greu i no només de greu tal com preveu l'article 82.6 g).

Finalment, els articles **53** i **54** regulen respectivament la "Xarxa d'Instal·lacions Juvenils de les Illes Balears i Xarxa d'Albergs Juvenils de les Illes Balears" i el "Cens de la Xarxa d'Instal·lacions Juvenils de les Illes Balears". Respecte a aquests articles només volem fer un comentari pel que fa a la inscripció en el Cens de manera que s'hauria de deixar clar que la inscripció es podrà practicar d'ofici, ja que si els titulars de les instal·lacions juvenils han de sol·licitar autorització administrativa és lògic que si aquesta autorització s'atorga sigui la pròpia Administració autoritzant la que practiqui la inscripció en el Cens.

El **Capítol VII** que regula els “**Carnets per a joves**” comprèn els **articles 55 a 58**, establint-se la promoció i desenvolupament d'aquests carnets per tal de facilitar i promoure certs avantatges per als joves en l'accés als diferents béns i serveis. No fem cap comentari a aquest capítol.

El **Títol V** regula la “**Promoció de l'Associacionisme i la participació juvenil**”, subdividint-se en dos capítols, el **Capítol I** es dedica a les “**Formes de participació juvenil**” i el **Capítol II** regula els “**Recursos i finançament de les polítiques de joventut**”. Considerem que el capítol II, hauria de constituir un títol independent en l'estructura de la llei, ja que com el seu mateix títol assenyala no regula només els recursos i finançament de la l'associacionisme o participació juvenil, sinó que regula els recursos i el finançament de totes les polítiques de joventut.

El **Capítol I** regula les “Formes de participació juvenil” incloent els **articles 59 a 66**. El present capítol distingeix la participació col·lectiva organitzada (arts. 59 a 64) i el que anomena “altres formes de participació” en l'article 65 on es fa una declaració genèrica en favor de la participació, individual o col·lectiva, de tots els joves. Considerem que la importància del capítol es troba en que per tal de promocionar l'associacionisme juvenil s'estableix una classificació de formes organitzades de participació que en estar regulades en una norma de rang legal gaudeixen d'una especial protecció. Aquestes formes organitzades de participació s'enumeren en l'**article 59** quan es disposa que *a efectes d'aquesta llei, es consideren formes organitzades de participació juvenil: a) les associacions juvenils, b) altres entitats i organitzacions que representin interessos o prestin serveis per a la joventut, c) les federacions d'associacions juvenils i d) els consells de joventut.* Entenem que aquesta enumeració no respon a la posterior regulació que es fa de les formes organitzades de participació juvenil en el mateix capítol. De la lectura del capítol distingim tres grans grups de formes organitzades de participació juvenil que són: 1) Les Entitats Juvenils, que inclourien les

associacions juvenils i les seves federacions, així com les altres entitats i organitzacions que representin interessos per a la joventut, tal com es desprèn de l'article 59 a), b) i c) i de l'article 61.1, 2) Les Entitats Prestadores de Serveis Juvenils i 3) Els Consells de Joventut, entenem doncs que per aconseguir una major claredat l'enumeració de l'article 59 hauria de seguir aquesta classificació. Les dues primeres formes de participació organitzada, és a dir, les Entitats Juvenils i les Entitats Prestadores de Serveis Juvenils, es regulen en els articles 60 a 63 a través de la regulació del Cens d'Entitats Juvenils i d'Entitats Prestadores de Serveis a la Joventut. Aquest Cens es regula bàsicament en **l'article 60** quan s'estableix que *la direcció general competent en matèria de joventut ha d'elaborar un cens d'entitats juvenils i d'entitats prestadores de serveis a la joventut, en que s'han d'inscriure totes les que ho sol·licitin i que compleixin els requisits establerts reglamentàriament*. Considerem que la regulació posterior que comprèn els articles 61, 62 i 63 és igualment excessivament reglamentarista, especialment els articles 62 i 63 que arriben al detall de regular els efectes i competència per resoldre sobre la inscripció en l'article 62 i la cancel·lació de la inscripció en l'article 62 i 63. Per això recomanem el replantejament o supressió d'aquests dos articles.

Finalment, volem fer menció a una qüestió molt concreta que afecta a **l'article 61.1**. En aquest precepte s'estableixen les entitats juvenils i entitats prestadores de serveis de la joventut que es poden inscriure en el Cens. En concret en planteja alguns dubtes l'article 61.1 b) on s'estableix *que es poden inscriure en el Cens(...): b) Les associacions juvenils i les federacions o unions de qualsevol tipus d'associacions juvenils legalment constituïdes que tinguin almenys el 50% de joves (d'entre 14 i 30 anys) entre els seus socis, i comptin amb una junta directiva en la qual la meitat dels components no superin els 30 anys*. En aquest cas, hem apreciat dues possibles interpretacions d'aquesta previsió: a) d'una banda, que es tracta d'associacions juvenils no inscrites i aquesta no inscripció és la que les

distingeix de les associacions juvenils previstes en l'article 61.1 a) i, per tant, s'hauria de fer constar o b)d'altra banda que es tracta d'associacions que tot i no tenir la intenció de constituir-se com a juvenils es consideren com a tals perquè tenen almanco el 50% de joves entre els seus socis i compten amb una junta directiva en la qual la meitat dels components no superen els 30 anys. Si aquest és el cas i, en principi, no es tracta d'associacions juvenils s'hauria d'eliminar l'adjectiu "juvenil" que es fa a l'inici del precepte. En qualsevol cas es recomana que s'aclareixi a quin tipus d'associacions es refereix l'article 61.1 b).

Finalment, pel que fa la tercera gran forma organitzada de participació juvenil que són els consells de joventut, aquests es regulen a l'**article 64**, el qual només fa referència als consells de joventut insulars i locals. Al tractar-se de la Llei Integral de la Joventut consideram que s'hauria de fer menció al Consell de la Joventut de les Illes Balears regulat per la Llei 2/1985, de 28 de març (BOIB núm.12, de 30 d'abril de 1985), aquesta menció es podria fer mitjançant una frase que podria ser la següent: *segons el seu àmbit territorial es distingeixen: 1)El consell autonòmic de la joventut, 2)els consells insulars de la joventut i 3)els consells locals de la joventut*. Pel que fa a la regulació concreta de l'article 64 només volem fer una observació que es desprèn dels articles 64. 2 i 64.4. L'article 64.2 disposa que *els consells de la joventut són entitats de dret privat, que gaudeixen de personalitat jurídica pròpia i tenen plena capacitat per complir els seus fins* i a l'article 64.4 diu que *la constitució i el règim jurídic i econòmic dels consells de la joventut s'ha de determinar reglamentàriament*. Entenem que aquesta constitució reglamentària dels consells de joventut insulars i locals correspon a les Administracions insulars i locals corresponents i, per tant, s'ha de deixar clar que siguin aquestes Administracions les que decideixen si un concret consell de la joventut ha de tenir caràcter d'entitat de dret privat o de dret públic. Aquest argument es referma si tenim en compte que el Consell de la Joventut de les Illes Balears es defineix com una entitat de dret públic en

l'article 1.1 de la seva llei reguladora, llei 2/1985, i no entenem perquè el legislador autonòmic té llibertat per decidir el caràcter de les entitats que en depenen, escollint a més pel CJIB el caràcter d'entitat de dret públic, i no tenen aquesta llibertat els consells insulars i els ajuntaments quan regulin reglamentàriament els consells de joventut insulars i locals. Per tant, recomanem l'eliminació de l'article 64.2, deixant a la decisió dels consells insulars i els ajuntaments la decisió del caràcter públic o privat del corresponent Consell insular o local de la Joventut.

El **capítol II** es dedica als "Recursos i finançament de les polítiques de joventut" i comprèn els articles 67 a 74. Reiterem la nostra recomanació de que aquest capítol tingui la consideració d'un títol independent ja que no només regula el finançament per a la promoció de l'associacionisme juvenil sinó que regula el finançament de totes les polítiques de joventut. Tot i aquesta recomanació formal, el fet que existeixi una regulació del finançament de les polítiques públiques de joventut ens sembla importantíssim, sobretot en les lleis transversals on es fa una regulació que pren com a referència el subjecte i no tant la matèria, amb la qual cosa es regulen una pluralitat de matèries que afecten a un tipus de subjecte, en aquest cas el jovent. La previsió d'un règim financer que respongui a les previsions establertes en la llei fa que aquesta perdi el seu possible caràcter de declaració de bones intencions. **L'article 67** assenyalava amb el títol de "finançament" les vies que financen les polítiques de joventut, les vies o mitjans financers previstos en la llei són tres: a) les aportacions pressupostàries, b) les contribucions dels usuaris i c) qualsevol aportació econòmica admesa en dret. Aquest precepte actua com a pòrtic d'aquest capítol i per tant des d'una perspectiva formal recomanem que els preceptes posteriors segueixin l'ordre formal de mitjants de finançament que imposa l'article 67. Així, en primer lloc, s'haurien d'establir els preceptes relatius a les aportacions pressupostàries (arts. 68, 71 i 69), en segon lloc els preceptes relatius a les contribucions dels usuaris (art.74) i, finalment,

s'haurien d'establir els preceptes relatius a les ajudes i la col·laboració amb altres Administracions Públiques i institucions públiques o privades (arts.70, 72 i 73). Aquesta recomanació formal es fa sobretot per claredat sistemàtica. Pel que fa al contingut concret del capítol ens centrem únicament en els preceptes relatius a les aportacions pressupostàries. En primer lloc en **l'article 68** que regula "el règim pressupostari de la comunitat autònoma de les Illes Balears". Aquest precepte ens mereix una especial consideració positiva ja que no només estableix de forma genèrica que el Pressupost de la Comunitat Autònoma ha d'establir els crèdits necessaris per finançar les previsions establertes en la llei, sinó que a més estableix un mínim de crèdits a consignar. Com a mínim s'han d'establir els crèdits necessaris per les actuacions següents: *a) El desenvolupament del pla autonòmic de la joventut, b) El funcionament ordinari del Consell de la Joventut de les Illes Balears i c) les activitats contingudes en els convenis subscrits amb els Consells Insulars i, altres corporacions locals, i entitats privades, quan hi figurin compromisos de despesa plurianual, en el percentatge que correspongui a l'Administració autonòmica.* També valoram positivament, per la seva precisió, la disposició de **l'article 71** on es regula el "règim pressupostari dels consells insulars i de les altres corporacions locals". En aquest cas no s'estableixen unes dotacions pressupostàries mínimes, però sí que l'article 71.2 preveu una preferència a l'hora d'establir convenis amb l'Administració autonòmica a favor de consells insulars i altres corporacions locals que estableixin dotacions pressupostàries per polítiques de joventut no inferiors a l'1% del total de l'estat de despeses, fomentant-se així que les Administracions insular i local estableixin aquestes dotacions pressupostàries amb una quantitat determinada, en aquest cas de l'1% del total de l'estat de despeses. Finalment, i encara analitzant el règim pressupostari, la llei no només preveu la necessitat de dotacions pressupostàries i en el cas del Pressupost de la comunitat autònoma en determina un contingut mínim, sinó que a més, **l'article 69** preveu un seguiment de l'aplicació de crèdits a les accions previstes en el pla

corresponent. En aquest sentit, per tal de poder controlar el seguiment d'un pla, els responsables de les accions corresponents han de trametre a la direcció general competent de la joventut un informe anual en què s'ha d'indicar *l'aplicació i el compliment o no de les mesures previstes, la despesa efectuada durant l'any immediatament anterior i qualsevol suggeriment de modificació convenientment motivat*. Per tant, la llei no només preveu la necessitat de dotacions pressupostàries sinó que també regula el control de dites dotacions pressupostàries per part de l'Administració autonòmica quan aquestes dotacions estan vinculades a un pla, entenem de caràcter autonòmic.

El **Títol VI** regula el "**Règim sancionador**" (**arts 75 a 94**) dividint-se en tres capítols.

El **Capítol I** regula "**La Inspecció**". Amb caràcter general ens sembla adient la inclusió d'una funció administrativa que es denomina inspecció a fi de que les disposicions de la llei es compleixin d'una manera efectiva. La raó d'aquesta valoració favorable és la mateixa a la que al·ludíem en el cas del finançament: al tractar-se d'una llei d'àmbit material tan ampli és important establir els mecanismes necessaris per garantir-ne el compliment. Les funcions de la inspecció s'enumeren en l'**article 76**, sent especialment significatives les funcions especificades en les lletres a) i d) ja que inclouen el que tradicionalment s'entén per activitat inspectora en qualsevol àmbit com són les funcions de *vigilar i comprovar el compliment del preceptes continguts en aquesta llei i en les normes que les despleguin* (art.76 a)) i *verificar els fets que, eventualment, els particulars hagin reclamat o denunciat i que puguin ser constitutius d'infraccions* (art.76 d)). Pel que fa a aquestes funcions volem assenyalar que si els que exerceixen l'activitat inspectora han de garantir les previsions d'aquesta llei i dels reglaments que les despleguin, és important que en l'exercici de la potestat reglamentària es tenguí en compte l'existència de l'activitat inspectora quan regulin el control

del seu compliment no atribuïnt aquestes funcions de control a funcionaris diferents. La importància que s'atribueix a l'activitat inspectora, també es comprova, en l'article 75.2 quan es prediquen de la inspecció els principis de coordinació, la independència i l'autonomia i consegüentment amb aquests principis aquesta activitat s'ha de dur a terme per funcionaris, ja tinguin aquests uns llocs de feina al que s'atribueix aquestes funcions, ja estiguin temporalment habilitats. A més, a dits funcionaris se'ls atribueix la consideració d'autoritat en l'exercici d'aquesta funció (article 78.1). Com a conseqüència de la consideració d'autoritat es permet aquests funcionaris exercir facultats típicament inspectores com són: a) la facultat de requerir la documentació i informació que considerin necessàries i b) la facultat d'accedir lliurement i sense previ avís als locals, instal·lacions juvenils, les activitats i els serveis sotmesos a aquesta normativa (art.78.3). Finalment i a fi de garantir que es compleixen les previsions de la llei, no només es regula l'activitat inspectora, sinó també les actuacions de seguiment a l'article 77. L'únic comentari que ens mereix aquest precepte, no és de contingut, sinó formal. Recomanem que es situï al final del capítol corresponent. En la sistemàtica vigent es situa enmig de preceptes dedicats a la inspecció i tot i que l'article 77 aclareix que la inspecció i el seguiment no són activitats equivalents, aquest fet quedaria més clar, si el seguiment es regulés a final de la regulació de la inspecció.

El **Capítol II** regula "**Les infraccions**" en els **articles 80 a 83**, establint l'**article 80** la classificació de les infraccions en lleus, greus i molt greus i enumerant cadascuna de les infraccions els **articles 81, 82 i 83**. L'únic comentari que volem fer a aquests preceptes és que s'hauria de tenir una cura especial en la tipificació de les sancions evitant, tant com sigui possible, l'ús de conceptes indeterminats. A títol exemplificatiu i sense ànim exhaustiu s'hauria d'evitar l'ús de termes com "incompliment lleu" (article 81.2 c) i 81.6 e), "incomplir de forma important" (article 82.6 e) i, per descomptat,

aconsellem la supressió de l'ús del terme "etc." en la tipificació de les infraccions (art. 81.6 e) i art.82.6 e)).

El **Capítol III** regula "**Les sancions**" als **articles 84 a 94** regulant, no només les sancions aplicables a les infraccions tipificades en el capítol anterior, sinó també algunes especialitats en matèria de procediment sancionador tot i establir l'aplicació de les disposicions de la Llei 30/92 i de la normativa autonòmica que regula la potestat sancionadora en l'àmbit de les Illes Balears en l'article 91. No fem cap altre comentari a aquest capítol.

Finalment la Llei estableix dues disposicions addicionals, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i quatre disposicions finals. Respecte a aquestes últimes disposicions de la Llei recomanem amb caràcter general que es posi un títol a cada una d'elles.

La **Disposició addicional primera** regula el **Règim de publicitat de la Llei** i, per tant, recomanem aquest títol. Aquesta disposició addicional imposa a les Administracions públiques de les Illes Balears el deure d'assegurar la difusió i el coneixement màxim de la Llei entre la joventut, les institucions, els professionals i les entitats que desenvolupin la seva activitat en els àmbits que la Llei determina. Per tant, el règim de publicitat de la Llei no es limita a la seva publicació en el Diari Oficial corresponent, sinó que s'imposa un deure específic de difusió als col·lectius afectats per la mateixa, deure que valoram positivament. Si el que es pretén és regular la participació de la joventut és important que es coneguin de quina forma s'articula dita participació.

La **Disposició addicional segona** té per objecte els **Recursos Econòmics** i, per això, aconsellem que porti el mencionat títol. Aquesta disposició assenyala que *la comunitat autònoma de les Illes Balears ha d'assignar els recursos econòmics necessaris per aconseguir els objectius que determina*

aquesta Llei, dintre dels escenaris pressupostaris que anualment s'estableixen

La **Disposició transitòria primera** regula el **Règim transitori de les funcions d'inspecció** i, consegüentment, recomanem que porti aquest títol. En aquesta disposició transitòria s'assenyala que fins que no es prevegi, en la relació de llocs de feina, aquells que desenvolupin les funcions de la inspecció, l'Administració pública competent atribuirà temporalment aquestes funcions al personal més adient d'acord amb la normativa vigent.

La **Disposició transitòria segona** regula **El règim transitori del Cens d'Entitats Juvenils i d'Entitats Prestadores de Serveis a la Joventut** i, per tant, recomanem que porti aquest títol. Es preveu que les associacions i Entitats ja inscrites mantinguin la inscripció durant dos anys, i un cop transcorregut aquest termini només es mantindran les inscripcions d'associacions i entitats que compleixin els requisits establerts per la llei.

La **Disposició transitòria tercera** regula **El règim transitori del procediments iniciats** i igualment aconsellam aquest títol. Els procediments iniciats es regiran per la normativa vigent en el moment d'iniciar-se, per tant, la llei no té efectes retroactius pel que fa als procediments.

La **Disposició derogatòria** única regula la derogació de la normativa contrària o incompatible amb aquesta llei, com és habitual.

La **Disposició final primera** té dos apartats, l'apartat 1 regula el **Desplegament reglamentari de la llei** i, per tant, consideram oportú que porti aquest títol. En concret preveu que el Consell de Govern és el que ha d'aprovar les normes reglamentàries que determina la llei, si bé consideram que s'hauria d'establir un termini per tal que es dugui a terme el mencionat desplegament. L'apartat 2 d'aquesta disposició final regula el **Desplegament**

reglamentari de les instal·lacions juvenils i per tant recomanem que port aquest títol. En concret preveu que el decret que reguli aquestes instal·lacions juvenils estableixi un règim transitori adequat que permeti l'adaptació de les que, en la data de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, estan en funcionament.

La **Disposició final segona** preveu la **Creació dels mecanismes d'inspecció** i recomanem que porti aquest títol. La **Disposició final tercera** preveu **L'actualització de la quantia de les sancions** i recomanem que porti aquest títol. Finalment la **Disposició final quarta** regula **l'entrada en vigor de la llei** i també ens sembla que ha de portar aquest títol. La llei entrarà en vigor als dos mesos des de l'endemà d'haver-se publicat en el Butlletí Oficial de les Illes Balears.

V. Conclusions

Al llarg del dictamen s'han donat les diverses opinions d'aquest Consell sobre l'Avantprojecte de Llei integral de la joventut.

El secretari general

Pere Aguiló Crespí

Palma, 21 de desembre de 2005

Vist i plau

El president

Francesc Obrador Moratinos